

Mehmed Uzun

Sen

Türkçesi: Muhsin Kızılkaya

Roman

Eğer insan, geleneğinde aydın yaratıcılığı bulunmayan bir sosyal gruptan yeni bir “tıp” ve entelektüel yaratmak isterse, akıldan çıkarmaması gereken en önemli şey, bu işin son derece güç bir iş olduğudur.

Antonio Gramsci

Delikanlı! Milletinin tarihinden bir yük yüklemişsin. Ağır bir yüküdür bu. Zaten ağır yük, yiğide düşer, yiğidin işidir yani ağır yük taşımak. Bunu sırtlayıp gittikçe yükselen, asi dağlara doğru gidiyorsun. Ovadan uzaklaşıp yükseldikçe yoruluyorsun, fakat bir o kadar da büyüyüp güçleniyorsun. Etraf değişiyor, tanıdık olmayan şeyler çıkıyor yoluna.

Celadet Alî Bedirxan

1

*Böcek böcek
Şıydık terliklerinle
Simli kıyafetlerinle
Nereye gidiyorsun böyle*

Evet böcek, büyükannem böyle anlatmaya başlıyordu masalını. Ben de iyice bellemiştim. O bitirince, sözü ben alıyordum.

*Böcek böcek
Şıydık terliklerinle
Simli kıyafetlerinle
Nereye gidiyorsun böyle*

Güzeldi, çok seviyordum bu masalı. Doğrusunu söylersem sadece masalını seviyordum. Seni değil, kusuruma bakma ama böyleydi. Sen biraz ürkütücü geliyordun bana. Ürkütücü, pis ve kötü bir hayvan. Aklımda niçin böyle kalmıştın, bilmiyorum. Sana bana böyle anlatılmıştın, ben de seni böyle bilmiştim.

Hayır, hayır sen böyle değilsin, güzel böcek. Sen güzel ve yararlı bir hayvansın. Burada bu yalnızlığın içinde bana arkadaş, yoldaş olmuşsun baksana.

Sevgili arkadaşım böcek! Burada, bu daracık, bu karanlık yerde sana rastlayacağıma, seni misafir edeceğime kim inanırdı. Senin masalını çok dinlemiştim. Büyükannem, annem, yengem,

teyze ve halalarım, masalını defalarca anlatmışlardı bana. Ben de her defasında dikkatle dinlerdim. İnan ki hiçbir zaman şunu demedim:

“Hayır... yeter artık, bu masalı biliyorum.”

Hiçbir zaman demedim:

“Hayır... yeter artık, ben bu masala doydum.”

Demiyordum. Çünkü masalını seviyordum. Hayır hayır kuş-kuya düşme, şimdi seni de seviyorum. Seni yakından gördüm, tanıdım seni. Sen hayal ettiğim böcek değilmişsin. Sen güzel, biçimli bir böceksin.

Şimdiymiş gibi hatırlıyorum. Üzüm bağımızdaki yığınların, keseklerin arasında zıplar, asmaların arasında oynarken masalın hiç dilimden düşmezdi. Hem oynuyor, hem de söylüyordum:

Böcek böcek

Şıptıdık terliklerinle

Simli kıyafetlerinle

Nereye gidiyorsun böyle

Yok, olmaz... şimdi hiçbir yere gitmeyeceksin. Seni bırakmam. Misafirimsin. Bu gidişin masal icabıdır. Şimdi buradasın. Ne ninem, ne annem, ne bağ, ne yığın, ne oyun, ne de onların güzelliği kaldı. Şimdi buradayız. Yalnız, kimsesiz, biçare. Bu delikte bir başımızayız. Bizi tutuklayıp buraya attılar. Yedi çelik kapının arkasına... Prangalara, zincire vurdular.

Sahi, sen nereden gelip düştün buraya?

Haydi, bırak bunları. Bunların üzerine düşünmem. Sızılarım, bedenimdeki acılar düşünmeme izin vermiyor. Sen sağ ol! Bu bana yapılacak en büyük yardımdır. Burada sana daha fazla misafirperverlik gösteremiyorum kusuruma bakma. Ne yapabilirim? Ne halde olduğumu görüyorsun sen de.

Ama konuşabiliriz. Birbirimize bazı şeyler sorabiliriz. Birbirimize hikayemizi anlatabiliriz, ahvalimizi dile getirebiliriz. Evet,

evet anlıyorum, sen konuşamazsın. Ama önemli değil, ben konuşurum, sen de dinlersin.

Hayır, hayır... kaçma. Seni hayatta bırakmam. Kaçma kız. Nereye böyle? Nereye gitmek istiyorsun? Hayır, gitmek yok. Hayatta bırakmam. Sen burada, yanımda kalacak, beni dinleyeceksin.

Nasıl öyle düşünebilirsin. Sen esir değilsin ki. Esir olan benim, başkasını nasıl esir alabilirim ki? Misafirimsin. Hâlâ bir arkadaş aradığımı, konuşmak istediğimi anlamadın mı?

Böcek, yalnızlık, yalnız kalmış olmak zordur. Nasıl hissediyorsun bilmiyorum ama bu küçük delikte, arkadaşsız, dostsuz, kimsesiz kalmak çok zahmetli bir iştir. Gerçi ben alıştım ama yine de zordur. Sahi kaç gün oldu buradayım? Ben bile unuttum. Artık önemi yok. Kaç gün olursa olsun. Ne zaman isterlerse o zaman çıkarsınlar beni, eğer isterlerse beni öldürebilirler de. Canları bilir.

İnsan neden böyle? Niçin çabuk alışıyor her şeye? Böcek, hiçbir zaman böyle güç şartlarda yaşamamıştım ve hiçbir zaman böyle bir şeyin başıma geleceğini de düşünmemiştim. Yaşadıkça ayakta kalacağım. Doğrudur, her yanım dağılmış. Ama yaşıyorum ben. Görmüyor musun, seninle konuşuyorum ve böylesi bir zorluğa da alışmışım.

İyi oldu, çok iyi oldu buraya gelişin. Bilmiyorum, belki de önceden buradaydın. Fakat bugün, seni buluncaya kadar burada bulunman hiç dikkatimi çekmemişti.

Evet, evet... hoş gelmişsin böcek hatun.